

Hai chân vắt chéo của Răng Lạch liên tục đổi chỗ, ngọ nguậy một cách vô thức khiến thân hình gầy gò của nó cứ nhấp nhô trên chiếc ghế gỗ vốn đã niềng một chân. Đôi mắt cậu bé không ngừng liếc nhìn mọi thứ trong phòng chờ: Bức tranh phong cảnh bờ sông cũ kĩ trên tường, sàn gỗ đã mòn vì vô số gót giày bước lên mỗi ngày, bình hoa vải đặt hồ hững trên bệ cửa sổ. Nó lo lắng so sánh thời gian giữa cái đồng hồ quả lắc trên tường và chiếc đồng hồ quả quýt vẫn quen đeo toòng teng ở cổ... Nhưng nó chẳng thực sự chú tâm vào điều gì, chỉ chực chờ xem cánh cửa gỗ màu nâu trầm cuối sảnh chừng nào sẽ mở ra.

Răng Lạch đang trong cuộc hẹn phỏng vấn vào đội Chó Bay. Ngay khi thấy tin tuyển dụng dán ở góc Nhà Cây số 63, nó đã vội vã chạy đến trụ sở chi nhánh trạm không vận gần nhất để nộp đơn. Hiếm khi đội Chó Bay mới tuyển người. Chẳng

đứa trẻ nào mà Răng Lạch biết lại không mong được vào đội cả. Sao lại không cơ chứ? Được bay lượn tự do xuyên qua những đám mây trên tầng trời của thành phố hai trăm quận này, được giao nhận hàng hóa, thu tù, được khoác lên bộ đồng phục của đội Chó Bay ngẫu nhiên là ngẫu. Chưa kể còn được sở hữu hẳn một con bằng khuyến¹ cho riêng mình nữa!

Răng Lạch còn nhiều lí do hơn thế. Nó cần tiền. Ba nó đã thất nghiệp hơn ba tháng nay. Tất cả miệng ăn của gia đình bốn người đều trông vào đồng lương giúp việc theo giờ ít ỏi của mẹ. Đã lâu rồi nhà Răng Lạch không được ăn ngon. Đứa em gái nhỏ thì cứ nằng nặc đòi một con búp bê gỗ vào sinh nhật tháng sau, bắt chấp việc nó đã gặt gồng bảo em rằng nhà hết tiền rồi.

Nếu được nhận vào đội Chó Bay, nó sẽ có lương. Dù không nhiều nhưng chắc chắn sẽ giúp được ba mẹ vượt qua khó khăn trước mắt. Nó rất khao khát công việc này và cũng từng rất tự tin. Nhưng khi đến buổi phỏng vấn sáng nay, nó đâm ra lo lắng. Số lượng ứng viên đông hơn nó nghĩ, cả trăm đứa mà chỉ tuyển có vài suất. Nó đến khá sớm nhưng vẫn nằm cuối danh sách. Giờ đã gần trưa, bụng nó bắt đầu sôi lên ồng ọc. Mọi người đã phỏng vấn xong cả, chỉ còn nó và một thằng nhóc mũm mĩm ngồi

cách ba cái ghế, gương mặt trông khô cứng. Tụi nó vẫn chưa nói với nhau câu nào.

Bỗng cánh cửa màu nâu trầm bật mở kèm theo tiếng kéo kẹt, cắt đứt luồng suy nghĩ của Răng Lệnh. Đứa trẻ phỏng vấn trước đó bước ra với gương mặt hớn hở khiến Răng Lệnh chợt dạ. Ngay sau đó, một người gầy gò đeo kính cận thò đầu ra:

- Mời người cuối cùng... O, còn tận hai đứa à? Vậy thì... vào cả đi!

- Dạ! - Răng Lệnh nhanh nhẹn đứng dậy.

Thằng nhóc mũm mĩm cũng lật đật đứng dậy theo, vụng về làm chiếc ghế đổ rầm xuống sàn nhà. Nó rối rít xin lỗi rồi dựng ghế lên, bước nhanh vào phòng cùng Răng Lệnh. Trong khi đó, người đeo kính cận vẫn giữ nguyên tư thế quan sát hai đứa, vẻ mặt không chút sốt ruột.

Phòng phỏng vấn rộng và sang trọng hơn hẳn sảnh chờ. Một chiếc bàn dài hình bầu dục được kê ở chính giữa, mỗi bên có năm chiếc ghế gỗ tủa mùi trầm thoang thoảng. Phía bên kia bàn đã có hai người ngồi sẵn, trước mặt là ba ly nước đã gần cạn. Đó là một người đàn ông trung niên có bộ ria mép rậm đen, trông nghiêm khắc và oai vệ nhưng đôi mắt lại nhìn chúng một cách thân thiện. Bên trái ông là một người trẻ hơn, đeo kính đen, không râu,

mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Người đeo kính cận chỉ tay vào dãy ghế đối diện:

- Hai đứa ngồi đi.

Trong khi người đeo kính cận ngồi vào vị trí của mình, Răng Lếch và thằng nhóc mũm mĩm cũng xoay xở ngồi xuống trước sự quan sát im lặng của ba người đàn ông trong bộ đồng phục không vận. Áp lực nặng nề khiến Răng Lếch cảm thấy khó thở, tim đập thình thịch. Thằng nhóc bên cạnh còn tệ hơn, mặt nó tái mét.

Người đàn ông có ria mép bất giác bật cười, phá vỡ bầu không khí căng thẳng:

- Chà! Vậy là chỉ còn hai ứng viên cuối! Có điều, ta phải thông báo một tin không vui... chúng ta chỉ còn đúng một suất thôi. Làm sao bây giờ nhỉ?

Người đeo kính cận tiếp lời trước sự ngơ ngác của hai đứa trẻ:

- Chúng tôi đã chọn được hai người trong buổi sáng nay rồi. Hai cậu sẽ phải “chọi” nhau để giành lấy vị trí cuối cùng này...

- ... Hoặc là không ai được chọn cả. - Người đeo kính đen cao giọng ngắt lời.

Người đàn ông ria mép gật gù:

- Đúng, đúng! Nếu không ai đạt yêu cầu thì chúng ta sẽ để dành suất đó cho các buổi phỏng vấn khác.

Tim Răng Lếch đập liên hồi, nhưng nó vẫn kịp tiếp nhận mọi thông tin. Trái lại, thằng nhóc mũm mĩm có vẻ chẳng hiểu gì cả, mồ hôi đã thấm ướt cả lưng áo. Răng Lếch lấy can đảm hít một hơi thật sâu, hỏi nhanh trước khi mất bình tĩnh:

- Làm thế nào để được chọn ạ? Cậu cần phải chứng minh điều gì?

Ba người đàn ông hơi bất ngờ trước sự chủ động của Răng Lếch. Có vẻ cậu nhóc này đến đây với thái độ cực kì nghiêm túc và sẵn sàng làm mọi thứ để được nhận.

- Câu hỏi hay đấy! - Người có ria mép gật gù hài lòng, rồi đưa mắt về phía người đeo kính đen. - Chúng ta bắt đầu nhỉ?

Người đàn ông đeo kính đen miễn cưỡng quay sang hai đứa trẻ, ánh mắt như “chiếu tướng” rồi chậm rãi hỏi bằng giọng lạnh như băng:

- Vì sao các cậu muốn vào đội Chó Bay? Trả lời ngắn gọn từng người một. Cậu nói trước! - Ông ta chỉ tay về phía Răng Lếch.